ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ . . . . ΔΡ. 72.000
ΕΞΑΜΗΝΟΣ . . . . » 36.000
ΤΡΙΜΗΝΟΣ . . . . » 18.000

ΠΑΝΤΟΙΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙΣ
ΔΙ' ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ

ΝΕΟΛΟΓΟΣ ΠΑΤΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΕΤΗΣΙΑ . . . . Στερλῖναι 10
ΕΞΑΜΗΝΟΣ . . . . »
ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ . . . . Δολλάρια 200

ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ
ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΤΟΣ ΝΒ — Ἀριθμὸς φύλλου 571 | ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΑΚΑΡΗ 193 — ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦ. 25—93 | ΠΑΤΡΑΙ Πέμπτη 6 Ἰουνίου 1946

ΕΙΣ ΕΝΑ ΟΡΙΖΟΝΤΑ ΒΕΒΑΡΗΜΕΝΟΝ ΜΕ ΝΕΦΗ

Ο κ. ΜΠΕΒΙΝ ΕΚΡΗΜΝΙΣΕ ΤΟΝ ΧΑΡΤΙΝΟΝ ΠΥΡΓΟΝ ΤΟΥ ΜΟΛΟΤΩΦ

Η ΡΩΣΣΙΑ ΕΥΡΥΝΕΙ ΤΟ ΧΑΣΜΑ ΠΟΥ ΧΩΡΙΖΕΙ ΤΟΥΣ ΝΙΚΗΤΑΣ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ – ΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΑΙ ΔΙΕΚΔΙΚΗΣΕΙΣ – Η ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΣΤΑΣΙΣ ΣΟΒΙΕΤ ΚΑΙ ΔΟΡΥΦΟΡΩΝ

ΑΡΘΡΟΝ ΔΙΑΠΡΕΠΟΥΣ ΕΛΛΗΝΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ, Ἰούνιος

Ἔχει λεχθῆ, ὅτι ἡ εἰλικρίνεια εἶνε ἡ καλυτέρα μέθοδος τῆς διπλωματίας. Εἰς τὴν θεωρίαν αὐτήν, ὁ Βρετανὸς ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν ἔρριψε προχθὲς ὅλον τὸν ὄγκον τοῦ κύρους του. Τὴν ἀνήγαγεν εἰς δόγμα. Αἱ πράξεις μας, εἶπε, πρέπει νὰ κρίνωνται, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Πράγματι, ὁ λόγος του, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, ὑπῆρξε καταιωνισμὸς ἀπλέτου φωτὸς ἐπάνω εἰς τὸν πίνακα τῆς διεθνοῦς καταστάσεως, ὡς ἔχει διαμορφωθῆ αὐτή, κατὰ τὴν παροῦσαν στιγμήν. Ὁ κ. Μπέβιν μᾶς ἔδωσεν, ἀσφαλῶς, τὴν πληρεστέραν ἀκτινογραφίαν της. Καὶ μάλιστα μὲ τρόπον, ποὺ θὰ ἔλεγε κανείς, ὅτι, εἰς πολλὰς περιπτώσεις ἡ εὔρωστος σκέψις τοῦ διπλωμάτου συνηντᾶτο μὲ τὸν ρωμαλέον συλλογισμὸν τοῦ παλαιοῦ μεγάλου ἀνθρακωρύχου, ὁ ὁποῖος αἰσθάνεται ἰσχυρὰν τὴν πυγμὴν καὶ πυρένην τὴν ἀλήθειαν νὰ ρέῃ εἰς τὰς ἀρτηρίας.

Ὁ λόγος ὁλόκληρος θὰ ἠμποροῦσε νὰ ἀναλυθῇ εἰς πολλὰ αὐτοτελῆ συμπεράσματα. Ἀλλὰ καὶ νὰ συντεθῇ εἰς ἓν γενικόν, εἰς τὸ ὁποῖον συμπυκνοῦνται ὅλα τὰ ἄλλα. Μετ' αὐτὸν ἀποδεικνύεται πλέον ἀναμφισβητήτως, ὅτι ὁ κ. Μολότωφ ἐστήριξεν ἀδεξίως τὴν ἀναιμικὴν ἐπιχειρηματολογίαν του ἐπὶ τῆς ἄμμου. Τὸν χάρτινον πυργίσκον τῶν αἰτιάσεών του τὸν ἐκλόνισε, πρὸ ὀλίγων μόλις ἡμερῶν, ἡ ἐπίσημος φωνή, ποὺ ἠκούσθη ἀπὸ τὴν πέραν τοῦ Ἀτλαντικοῦ Σύμμαχον. Ἤδη τὸν ἔχει κρημνίσει ἐντελῶς ὁ κ. Μπέβιν. Καὶ τὸ μόνον, ποὺ ἀπομένει, εἶνε ἡ, πράγματι, ἀπογοητευτικὴ διαπίστωσις, ὅτι, ἐὰν ἡ τελευταία Διάσκεψις ἀφῆκε τὰ προβλήματα ἀκριβῶς ὅπως τὰ εὗρεν, ἴσως δὲ καὶ νὰ τὰ κατέστησεν ἀκόμη ὀξύτερα καὶ ἐὰν τόσαι βάσιμοι ἐπιφυλάξεις διατυποῦνται δι' αὐτήν, ἡ ὁποία προετοιμάζεται, ἡ εὐθύνη βαρύνει τὴν στρατηγικὴν τῆς Ρωσσικῆς πολιτικῆς, ἡ ὁποία δὲν ἐννοεῖ νὰ ἀπαλλαγῇ τῶν «σκοτεινῶν ἐκφράσεων», τὰς ὁποίας τόσον ἀποστρέφονται αἱ Δυτικαὶ Δημοκρατίαι. Διότι εἶνε φανερόν, ὅτι ἡ Σοβιετικὴ ἀντιπροσωπεία, ὄχι μόνον δὲν ἠθέλησε νὰ χαλαρώσῃ τὴν ἰσχυρογνώμονα ἀκαμψίαν της ἐπὶ τῶν συζητηθέντων θεμάτων, ἀλλὰ καὶ συνετέλεσε νὰ καταστῇ περισσότερον ἀπρόσιτον τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τῆς κοινῆς προσεγγίσεως τὸ ὁποῖον ὁ Βρετανὸς ὑπουργὸς ἐχαρακτήρισεν ὡς «μέγα πρόβλημα». Ἡ ἐπιδίωξίς της αὐτὴ ὑπῆρξεν ἐξώφθαλμος καὶ ἀρκεῖ ὀλίγη καλὴ πίστις διὰ νὰ τὴν παραδεχθῇ κανείς. Ὅταν ὁ κ. Μολότωφ ἀρνῆται, σχεδὸν ἀπροσχηματίστως, ἢ μὲ πολὺ ἰσχνὰς δικαιολογίας, τὸ δικαίωμα καὶ τῶν ἄλλων Δυνάμεων νὰ ἔχουν γνώμην ἐπὶ τῶν Βαλκανικῶν ζητημάτων· ὅταν τὰς περὶ τοῦ τρόπου τῆς ὁριστικῆς διευθετήσεως των ἀπόψεις των ἐκλαμβάνῃ μὲ ἰδιότυπον νοοτροπίαν, ὡς ἐκδηλώσεις μὴ φιλικάς· ὅταν δὲν ἀποκρύπτῃ μίαν διάθεσιν μονοπωλιακῆς διαχειρίσεως τῶν ὑποθέσεων εἰς ὡρισμένας περιοχὰς τῆς Εὐρώπης, ὅπου κυρίως ἐκτείνεται καὶ προσπαθεῖ νὰ παγιωθῇ ἡ ἐπιρροὴ τοῦ Κρεμλίνου· ὅταν περίπου ἀπαιτῇ μίαν βάσιν εἰς κάθε λιμένα, εἰς τὸν ὁποῖον ἐνδέχεται νὰ ρίψῃ τὴν ἄγκυράν του κάποιο Σοβιετικὸν ἀτμόπλοιον, καθ' ἣν στιγμὴν οἱ ἄλλοι Σύμμαχοι κηρύσσουν τὰς θαλάσσας, εἰς τὰς ὁποίας ἐν τούτοις αὐτοὶ ἔχουν ἀσυγκρίτως περισσότερα συμφέροντα, ἀπεριορίστως ἐλευθέρας εἰς τὴν διεθνῆ ἐμπορικὴν δραστηριότητα· ὅταν συμφωνῇ εἰς τὸ Λονδῖνον διὰ τὴν Τεργέ

Συνέχεια εἰς τὴν 2αν σελίδα

ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ κ. ΟΥΪΝΣΤΩΝ ΤΣΩΡΤΣΙΛ ΕΠΙ ΤΩΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΩΝ

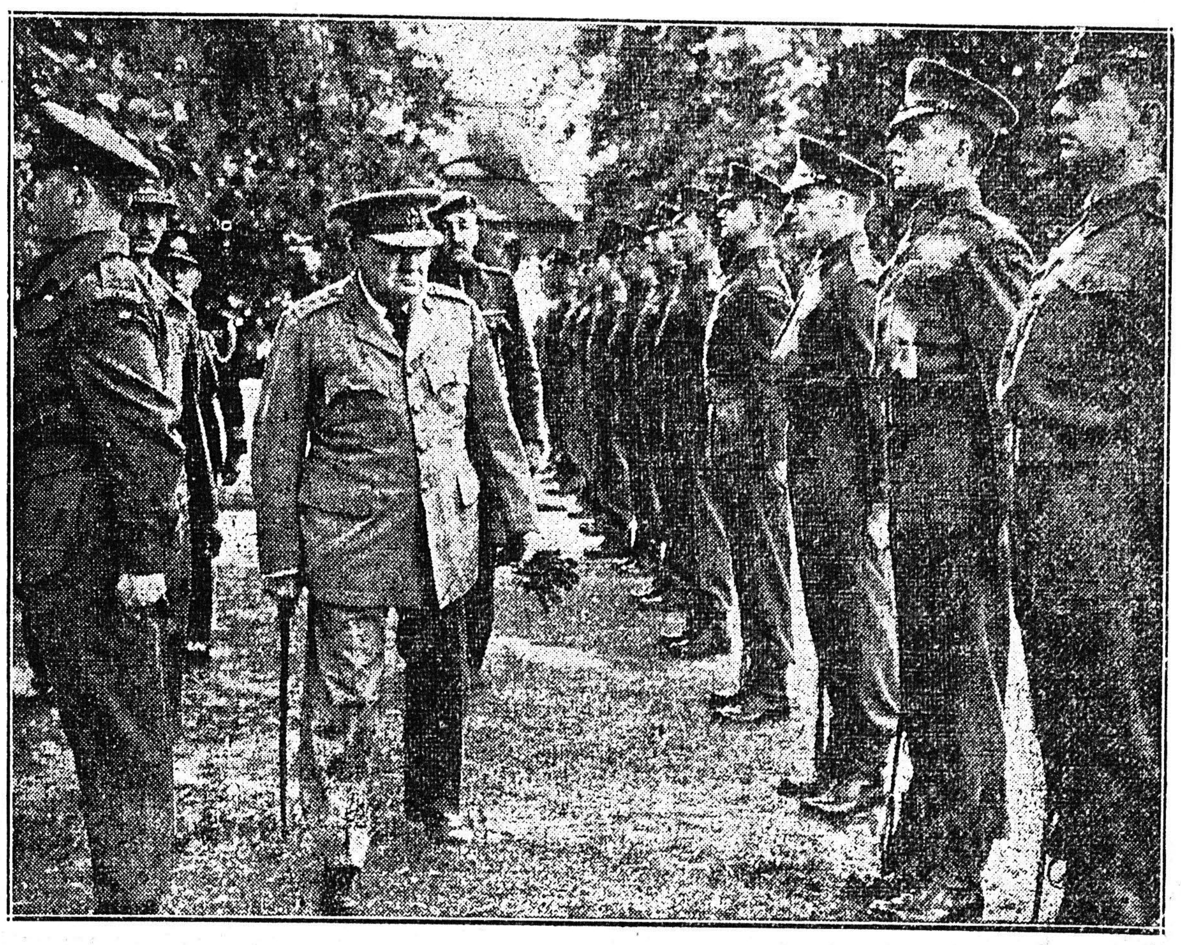

...Δύο Χρόνια σάν σήμερα! 6 Ἰουνίου 1944. Ἡμέρα ἀπολυτρώσεως τῶν λαῶν τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης ἀπὸ τὰ δεινὰ τοῦ ναζιστικοῦ καθεστῶτος. Εἰς τὴν εἰκόνα ὁ Οὐΐνστων Τσῶρτσιλ, ἐπιθεωρῶν τὰ Βρετανικὰ στρατεύματα τὴν παραμονὴν τῆς ἱστορικῆς ἀποβάσεως.

"..."Ἂν ἐξηρτᾶτο ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς θὰ εἴχομεν βυθισθῆ κατὰ τὸ 1940-41 εἰς τὸν βυθὸν τοῦ ὠκεανοῦ...„ Τὶ εἶπε περὶ Ἑλλάδος - Συμβουλὴ πρὸς τὸν Βασιλέα Γεώργιον

ΟΛΟΚΛΗΡΟΣ Ο ΛΟΓΟΣ
ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

Ἀθηναϊκὰ εἰκοσιτετράωρα

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ

Ἄλλοτε εἴχαμε, τὸ καλοκαίρι, στὸν κῆπο τοῦ Κλαυθμῶνος, στὴ σκηνὴ καὶ στὰ καθίσματα τοῦ ἅρματος τοῦ Θέσπιδος, ἕνα θέατρο παραλίγο ...φαγώσιμο. Κάτι χωρὶς τὶς ἀφηνιασμένες γάμπες, τὰ χοντροκομμένα ἀστεῖα (ἁλάτι τῆς κουζίνας) καὶ τὶς κομματικὲς σάτυρες τῶν ἐπιθεωρήσεων, ἀλλὰ καὶ κάτι ποὺ δὲν ἤτανε ἐντελῶς «μπροσούρα» ὅπως στὶς πληρωμένες σκηνὲς «τῆς ὀργάνωσης» —κάτι τέλος πάντων, ποὺ θύμιζε τέχνη, ἔστω καὶ ἀπὸ μακρυά! Ἐφέτος ἐχάθη κι' αὐτὸ τὸ λίγο. Τὸ ἐθνικὸ θέατρο ἀργεῖ. Ἡ διεύθυνσι, τὸ συμβούλιο κ.τ.λ. ποὺ εἴχανε διορισθῆ ἀπὸ τὴν Κυβέρνησι τοῦ Κέντρου ἐσαρώθησαν. Καὶ τώρα ὅλα ἀνασυγκροτοῦνται πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχή.

Ὅλος ὁ κόσμος συμφώνησε σ' αὐτὴ τὴ σκούπα ποὺ δούλεψε. Ἡ ἀποτυχία τοῦ Θεοτοκᾶ καὶ τοῦ ἐπιτελείου του (διάβαζε τῆς κλίκας του) ἤτανε ἀπὸ τὶς πιὸ παταγώδεις. Κατάφερε νὰ παρουσιάσῃ τὸ Ἐθνικὸ Θέατρο κόκκινη σφηκοφωλιά. Ἀκοῦστε λίγα παρασκήνια: Ἔβαλε στὴν καλλιτεχνικὴ ἐπιτροπὴ (τοῦ Ἐθνικοῦ θεάτρου!) ἐαμοκομμουνιστάς! Ἕνα ἀπὸ τὰ μέλη της ἤτανε καὶ καλλιτεχνικὸς σύμβουλος (καὶ εἶναι) τοῦ κομμουνιστικοῦ θιάσου τῶν «Ἑνωμένων Καλλιτεχνῶν». Ἕνα ἄλλο μέλος ἤταν ἐαμίτης μαρκαρισμένος. Κι' ἕνα ἄλλο... ἐνεργούμενο τῶν δύο πρώτων. Ὁ Θεοτοκᾶς, λοιπόν, εἶναι κομμουνιστής; Κάθε ἄλλο! Εἶναι ἀγαθὸς καὶ φιλήσυχος νοικοκυράκος —τὸ πολὺ—πολὺ γιὰ ἐπίδειξι... προοδευτισμοῦ νἄφθανε ὡς τὸ νὰ γίνῃ ὀπαδὸς δημοκρατίας «δυτικοῦ τύπου». Ἀλλά, χωρὶς νὰ εἶναι κομμουνιστής, βρέθηκε περικυκλωμένος ἀπὸ «συναγωνιστὲς» (φανεροὺς καὶ κρυφούς) κι' ἔγινε μαριονέττα τους.

Ἀρκεῖ νὰ σᾶς πῶ ὅτι τὸν κατάφεραν ν' ἀνεβάσῃ στὴν ἐθνικὴ σκηνὴ τὸ πρωτόλειο ἔργο ἑνὸς νεαροῦ κομμουνιστῆ... ἠθοποιοῦ τοῦ.. ἐθνικοῦ αὐτοῦ θιάσου. Φθάνει νὰ σᾶς ἀναφέρω, ὅτι τὸν κατάφεραν νὰ παίξῃ (ἀντὶ γιὰ πρωτότυπο ἔργο) μιὰ «προσαρμογὴ» φιλοτεχνημένη ἀπὸ κομμουνιστήν, ἀπὸ μετάφραση ἑνὸς μυθιστορήματος τοῦ Ντοστογιέφσκυ. Τέλος, τὸ ἀποκορύφωμα, ἀνέβασε τὸν ἀνεκδιήγητο «Καποδίστρια», ἕνα οἰκτρὸ κατασκεύασμα, ποὺ, γιὰ νὰ τὸ παρουσιάσουν, ἀναγκάστηκαν νὰ τὸ ...κουρέψουν μὲ τὴν ψιλὴ μηχανή, ἀλλὰ καὶ πάλι ἔμεινε τόση φλυαρία, ὥστε ὁ κόσμος νύσταζε καὶ στὸ τέλος ἄρχισε νὰ μὴν πατάῃ καθόλου στὸ θέατρο. Ἀφήνω ποὺ σ' αὐτὸ τὸ φρικαλέο ἔργο οἱ μορφὲς τοῦ εἰκοσιένα περνοῦσαν παραμορφωμένες, ἐλεεινὲς καὶ ἀξιοδάκρυτες!... Οἱ ἠθοποιοὶ αὐτοῦ τοῦ «ἐθνικοῦ» θεάτρου, σ' ἀρκετὴ ἀναλογία κομμουνισταί, ἀλώνιζαν ὅπως θέλανε καὶ οἱ διάδρομοι, τὰ γραφεῖα καὶ ἡ σκηνὴ τοῦ θεάτρου εἴχανε γίνῃ... λέσχη προπαγάνδας. Τέλος αὐτὸ τὸ «ἐθνικὸ» θέατρο δὲν ἔλαβε μέρος στὸν πανηγυρισμὸ τῆς 25ης Μαρτίου. Καί, ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, πανηγύρισε τὴν κόκκινη πρωτομαγιά, γιατὶ τὴν ἡμέρα ἐκείνη... δὲν παρέστησε, μετέχοντας στὴν... ἐργατικὴ ἀπεργία!...

Δίκαια, λοιπόν, πέρασε ἡ σκούπα. Τώρα διωρίστηκε ἕνα διοικητικὸ συμβούλιο ἀπὸ σοβαρὰ καὶ ἁρμόδια πρόσωπα. Τὸ συμβούλιο αὐτὸ θὰ διορίσῃ τὸν διευθυντὴ καὶ θὰ διοικῇ τὸ θέατρο. Ἀλλὰ γιὰ νὰ διορισθῇ αὐτὸ τὸ συμβούλιο ἀνεστήθη στὴ ζωὴ ὁ παλιὸς καὶ πεθαμένος ἱδρυτικὸς νόμος τοῦ ἐθνικοῦ θεάτρου. Καὶ τότε εἶδαν ὅτι σ' αὐτὸ τὸ συμβούλιο εἰσέφρυσαν «ἐξ ὀφικκίου» καὶ πρόσωπα μὴ ὀρθόδοξα, πρόσωπα...ἐαμοκομμουνιστικὰ (καὶ πάλι!) καὶ γιὰ νὰ προχωρήσῃ ἡ δουλειά, πρέπει τώρα νὰ ξεκαθαριστοῦν κι' αὐτά.., νὰ γίνῃ, δηλαδή, ἄλλος νόμος. Καὶ αὐτὸς ἀκριβῶς συντάσσεται τώρα.

Γιὰ τὴ θέσι τοῦ διευθυντῆ στὸ ἀνασυγκροτούμενο αὐτὸ ἐθνικὸ θέατρο ὑποψήφιος πιθανώτατος φέρεται ὁ κ. Ροντήρης. Εἶναι ἄνθρωπος ποὺ ξαίρει καλὰ τὴ δουλειά του κι' ἔχει ἁγνὲς προθέσεις. Γυρεύει ὅμως, ὅπως λένε στὰ παρασκήνια, ἐντολὴ «ἐν λευκῷ» ἀπὸ τὸ συμβούλιο, ποὺ ἕνα μεγάλο μέρος τῶν συμβούλων δὲν φαίνεται νἄχῃ τὴ διάθεσι νὰ παραχωρήσῃ. Καὶ εἶναι κι' αὐτὸ ἕνα σημεῖο, ποὺ ἡ δουλειὰ σκοντάφτει. Ἀλλά, πιστεύω, πὼς οἱ δυσκολίες θὰ ὑπερπηδηθοῦν καὶ θὰ μπῇ τέλος μπροστὰ ἡ ἀνασυγκρότησις.

Ὑπάρχει ὅμως ἕνα ἄλλο ζήτημα σπουδαῖο: Μὲ τί ἠθοποιοὺς θὰ παίζῃ τὸ θέατρο αὐτό; Τί θὰ γίνῃ μὲ τοὺς ἐντὸς τοῦ θεάτρου ὑπάρχοντας σήμερα κουκουέδες; Θὰ μείνουν; Θὰ φύγουν; Καὶ μὲ ποιοὺς θ' ἀντικατασταθοῦν; Γιὰ τὴν ὥρα μένουν προσωρινῶς ὡς τὸ Σεπτέμβριο. Μπορεῖ δὲ καὶ νὰ μὴ τοὺς διώξουν, φθάνει νὰ μὴν ἀνακατέβουν τὰ φρονήματά τους στὴ δουλειά τους, ν' ἀφήσουν τὶς συζητήσεις, νὰ μὴ δημιουργοῦν σκάνδαλο μὲ τὴν συμπεριφορά τους καὶ νὰ ποτισθοῦν βαθειὰ μὲ τὴν ἰδέα, ὅτι ἀποτελοῦν μέλη ἑνὸς ἐθνικοῦ θεάτρου καὶ νὰ κρατοῦν τὴν ἀξιοπρέπεια, ποὺ ἐπιβάλλει ἡ θέσι τους— ὅπως θαυμάσια τοὺς λέει, σὲ μιὰ ἐγκύκλιο ποὺ τοὺς ἀπηύθυνε τὸ νέο συμβούλιο αὐτὲς τὶς ἡμέρες. Οἱ συμβουλὲς αὐτὲς θὰ εἰσακουσθοῦν; Αὐτὸ θὰ τὸ ἰδοῦμε!... Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἀλλάξουν συμπεριφορά, τὸ πρόβλημα τοῦ ἐθνικοῦ θιάσου δὲν λύεται. Εἶναι ἀνεπαρκέστατος. Θέλει μεγάλη ἐνίσχυσι. Ἀπὸ ποιοὺς θὰ συμπληρωθῇ; Ἐδῶ ξεφυτρώνει ἄλλο ζήτημα, ποὺ ἀξίζει νὰ ἐξετασθῇ. Θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε ὅμως νὰ τὸ κάμω σὲ ἄλλο... εἰκοσιτετράωρο.

ΦΟΡΤΟΥΝΙΟ

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ἱστορικὴ ἐπέτειος ἡ σημερινή, 6 Ἰουνίου. Ἐδῶ καὶ δύο χρόνια σὰν σήμερα αἱ στρατιαὶ τῆς ἐλευθερίας ἀπεβιβάζοντο εἰς τὴν Δύσιν. Πόσον διαφορετικὰ ὅμως θὰ ἦσαν τὰ πράγματα, ἐὰν τὴν ἐνέργειαν αὐτὴν τῶν Συμμάχων ἐπηκολούθει καὶ ἄλλη ἀπόβασις τῶν νικηφόρων στρατῶν εἰς τὸν νότον, εἰς τὰ Βαλκάνια! Πόσον διαφορετικὰ θὰ ἦσαν τὰ πράγματα, ἐὰν οἱ Ἀμερικανοὶ τῶν ἐπιτελείων ἤκουον τὸν μέγα σωτῆρα τῆς Ἀνθρωπότητος, τὸν Τσῶρτσιλ! Ἡ ἀπαλλαγὴ τῆς Εὐρώπης ἀπὸ τὸν τρόμον καὶ τῶν δύο πλέον φασισμῶν θὰ εἶχε συντελεσθῆ. Ὅλα τὰ κράτη θὰ ἑώρταζαν τὴν Ἀπελευθέρωσιν καὶ οὐδὲν θὰ ἦτο ὑπόδουλον καὶ στενάζον ὑπὸ τὸ πέλμα ὁμοίων πρὸς τοὺς Γερμανοὺς τυράννων τοῦ κατερύθρου φασισμοῦ.

*

Ἡ ἐκ μέρους ὡρισμένων ὑπόπτων πάντοτε παραγόντων, γνωστῶν διὰ τὴν πρόσφατον ἀντεθνικὴν δρᾶσιν των, διαφαινομένη προσπάθεια πρὸς ἀναβολὴν τοῦ δημοψηφίσματος, εἶναι συγχρόνως μωρὰ καὶ ἐγκληματική. Μωρά, διότι ἀφορᾷ ζήτημα, ἡ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀπόφασις ἠμπορεῖ νὰ θεωρηθῇ τελεσίδικος. Καὶ ἐγκληματική, διότι σκοπεῖ τὴν παράτασιν μιᾶς ἐκκρεμότητος, ἡ ὁποία μέχρι τοῦδε ἐστοίχισεν εἰς τὸν τόπον. Ἐφ' ὅσον ἤδη ἀπεφασίσθη ἡ διεξαγωγὴ τοῦ δημοψηφίσματος καὶ ἐφ' ὅσον ἡ ἀπαραίτητος προεργασία ἤρχισε, ἀφιχθέντων μάλιστα καὶ παρατηρητῶν διὰ τὴν ἀναθεώρησιν τῶν καταλόγων, εἶναι ἀπὸ πολλῶν ἀπόψεων συμφέρουσα ἡ διενέργειά του, κατὰ τὴν καθορισθεῖσαν ἡμερομηνίαν. Ἀρκεῖ μόνον νὰ καταβληθῇ κάθε φροντίς, ὥστε τὸ κῦρος του νὰ ἀναγνωρισθῇ ἀδιστάκτως ἀπὸ ὅλας τὰς μερίδας.

*

Αἱ αὐξομειώσεις τῆς τιμῆς τῆς λίρας εἶναι φαινόμενον, τὸ ὁποῖον ἡ Κυβέρνησις ὀφείλει νὰ προσέξῃ ἰδιαιτέρως. Ἀσχέτως τῆς αἰτίας, ποὺ τὸ προκαλεῖ, παράγει ὁπωσδήποτε δυσάρεστον ἐντύπωσιν εἰς τὴν Κοινὴν Γνώμην καὶ δίδει εἰς τὰ ἀριστερὰ ἔντυπα εὐκαιρίαν ἀχαλινώτου ἐκμεταλλεύσεως. Διότι, τὸ ἔχομεν τονίσει καὶ ἄλλοτε, ἐκ τῆς ἰσορροπίας καὶ τῆς σταθερότητος τῆς δραχμῆς ἐξαρτᾶται ἡ κοινωνικὴ ἠρεμία. Αὐτὸ τὸ γνωρίζει καλῶς ἡ ἐρυθρὰ ἀναρχία καὶ εἶναι ἀκριβῶς ὅ,τι ἀπεύχεται. Τίποτε δὲν ποθεῖ περισσότερον ἀπὸ μίαν οἰκονομικὴν διαταραχήν. Πιστεύει ὅτι δι' αὐτῆς θὰ κατορθώσῃ νὰ ἀγρεύσῃ τόσα ἀφελῆ θύματα, ὅσα δὲν ἠμποροῦν νὰ τῆς προσαγάγουν ὅλοι μαζὶ οἱ κήρυκές της. Δι' αὐτό, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἐκείνων ἐξαιρετικῆς σπουδαιότητος λόγων, οἱ ὁποῖοι σχετιζόμενοι μὲ τὴν ἐσωτερικήν μας ἀνόρθωσιν, ἐπιβάλλουν παγίωσιν τῆς θέσεως τοῦ νομίσματος, δὲν πρέπει νὰ παρέχεται ἀφορμὴ εἰς τὴν δημαγωγίαν

ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

Η ΘΥΕΛΛΑ

(Πρωτότυπο μυθιστόρημα τῆς κατοχῆς)

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ κ. ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ

ΜΕΡΟΣ Α'
ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ'

ΠΡΟΑΝΑΚΡΟΥΣΜΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗΣ ΜΑΧΗΣ

Ἡ Στέλα τύλιξε τὸ νέο μὲ ματιὰ γεμάτη στοργή. Τὸ ἴδιο θἄκανε κι' ὁ στρατηγός, ἂν εἶχε τὸ φῶς του. Τὸν ἀγαποῦσαν κι' οἱ δυὸ τὸν Παῦλο. Ὄχι σὰν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς Λένας, μὰ σὰν ἀληθινὸ παιδί τους κι' ἀκόμη περισσότερο. Τὸν ξαίρανε ἀπὸ μικρό. Ὁ πρόεδρος τῶν Ἐφετῶν Σταῦρος Πετρῆς, ὁ πατέρας του, ἤτανε παλιὸς καὶ στενὸς φίλος τοῦ Δήμου. Ἔφερνε συχνὰ τὸν Παῦλο, στὸ σπίτι, νὰ παίζῃ μὲ τὰ παιδιά. Ὁ Πετρῆς τὸν εἶχε ἀποκτήσει νωρίς, ἀπὸ ἄτυχο γάμο. Ἅμα ἔκλεισε γιὰ πάντα τὸ μυθιστόρημά του μὲ τὴν ἄπιστη, σφραγίζοντάς το μὲ τὸ παγερὸ δικόγραφο τοῦ χωρισμοῦ, εἶχε ρίξει στὸ μονάκριβο τοῦτο παιδὶ ὅλη του τὴν ἀγάπη.

Ἤταν ἀγόρι μὲ φροντισμένη ἀνατροφὴ — ἔργο τῆς μεγάλης ἀδερφῆς τοῦ δικαστῆ — σεμνό, βαρύ, μικρομεγάλο, λιγόλογο. Ἀπὸ νωρὶς ἔδειχνε προτίμηση στὴ συντροφιὰ τῆς Λένας. Κι' ὅσο μεγάλωνε, μὲ κρυφὸ καμάρι μάντευαν, οἱ γονιοί, πὼς εἶχε ἀρχίσει νὰ γεννιέται, ἀνάμεσά τους, αἴσθημα κρυφὸ καὶ ἀνεπίγνωστο. Τὸν θέλανε κι' οἱ δυό. Κι' ἤτανε σίγουροι ἀπόλυτα, πὼς ἡ καρδιὰ τῆς κόρης τους εἶχε πιαστεῖ. Εἶχε γίνει ὤμορφο παλληκάρι ὁ Παῦλος, μορφὴ ἀρενωπή, παρουσιαστικὸ κομψό, χωρὶς ἐκζήτηση, εὐγενικὸς στοὺς τρόπους, χωρὶς προσποίηση καὶ ἱκανὸς νὰ δείχνεται περισσότερο μὲ πράξεις, παρὰ μὲ λόγια εὐχάριστα.

Γι' αὐτὸ ἡ κατάπληξη τῆς Στέλας στάθηκε πολὺ μεγάλη, ὅταν ἡ Λένα εἶχε πεῖ «ὄχι» τὴν πρώτη φορά. Ὁ στρατηγὸς ἔλειπε τότε στὸ μέτωπο. Κι' ἡ Λένα μόλις εἶχε σηκωθεῖ ἀπὸ τὴν πλευρίτιδα, ποὺ εἶχε ἁρπάξει στὰ ὀρεινὰ χειρουργεῖα. Ὁ μεγάλος κίνδυνος νὰ τὴ χάσῃ, τὸν ἔκαμε νὰ νοιώσῃ πὸ τὸ δυνατὰ τὴν ἀγαποῦσε. Ξημεροβραδυαζότανε στὸ μαξιλάρι της κα' μονάχος του φρόντιζε, στὰ βάζα τὰ λουλούδια, ποὺ τῆς πήγαινε κάθε μέρα.

Τίμια φύση, στοχάστηκε πὼς ἔπρεπε νὰ ταχτοποιηθῇ μὲ τὴν μητέρα. Τῆς μίλησε ξάστερα γιὰ γάμο. Θὰ τὴν ἔπαιρνε μιὰ βδομάδα μετὰ τὸ δίπλωμά του:

—Στὸν πατέρα μου τὸ εἶπα — τὴ βεβαίωσε —ἀπόψε θὰ γράψω στὸ στρατηγό!

Ἡ Στέλα τὸν ἀγκάλιασε, τὸν φίλησε, δακρυσμένη:

—Μὲ τὴν εὐχή μου!...

Ὅταν τὸ βράδυ τῆς ἴδιας μέρας μπῆκε στὴν κάμαρα τῆς κόρης της, πετώντας ἀπὸ χαρά, ξαναννιωμένη, ἀλαφριά, σὰν κοριτσάκι, γιὰ νὰ τῆς πεῖ «μάντεψε ἂν μπορεῖς, τὸ μεγάλο νέο, ποὺ σοῦ φέρνω» ἔνοιωσε μιὰ πρώτη ἀνησυχία: Ἡ Λένα δὲ μποροῦσε νὰ μαντέψῃ τὸ παραμικρό. Τῆς ἔρριψε πόντους, γιὰ νὰ τὴ βοηθήσῃ. Τίποτα. Στὸ τέλος τῆς τὸ εἶπε καθαρά. Ἡ νέα ξέσπασε σὲ πλατὺ γέλιο, ποὖκανε τὴν καρδιὰ τῆς Στέλας νὰ παγώσῃ:

—Τὸν Παῦλο;... Μὰ τί λέτε, μητέρα!... Αὐτὸς εἶναι ἀδερφός! Εἶναι σὰν νὰ μοῦ προτείνετε νὰ παντρευθῶ τὸν Τίμο.

Κι' ἔβαλε πάλι τὰ γέλια:

—Τί θὰ πεῖ αὐτό;—Ρώτησε ἡ Στέλα, σαστισμένη.

Τῆς εἶχε ρθεῖ κάτι σὰν ζαλάδα κι' ἤταν ἕτοιμη νὰ σωριαστῇ:

—Θὰ πῇ — ἀποκρίθηκε ἥσυχα ἡ Λένα — πὼς ὁ Παῦλος δὲ λέει τίποτα στὴ φαντασία μου! Τὸν ἀγαπῶ — πὼς νὰ σᾶς πῶ — σὰ συγγενῆ!...

***

Μάταια πάσχισε νὰ τὴν κάμει ν' ἀλλάξῃ γνώμη. Ἤτανε κατηγορηματική:

—Αὐτὸ δὲ γίνεται.

Ἡ Στέλα πῆγε νὰ χάσῃ τὸ μυαλό της. Πίστευε, πὼς ἤξαιρε καλὰ τὴν κόρη της, πὼς μάντευε ὅλα τὰ δικά της... Κι' ἔβλεπε τώρα γιὰ πρώτη φορά, μὲ τρεμάρα, πὼς ἡ ψυχή της ἤταν ἕνας κόσμος κατάκλειστος γι' αὐτήν. Μὰ πόσο πιὸ τρομαγμένη καὶ πιὸ ἀπελπισμένη θἄταν, ἂν μποροῦσε, κείνη τὴ στιγμή, νὰ ξαίρῃ τὴν ἀλήθεια, ὅλη τὴν ἀλήθεια — αὐτὴ τὴν ἀλήθεια ποὺ δὲ θὰ μάθῃ ποτέ!...

Βρήκανε χίλιους δυὸ λεπτοὺς τρόπους νὰ σερβίρουν στὸ Παῦλο τὴν ἄρνηση τῆς Λένας. Τὴν δέχτηκε ἀντρίκια. Τίποτα δὲν ἄφησε νὰ φανῇ ἀπὸ τὴ βαθειὰ ταραχὴ καὶ τὴν ἀπόγνωσή του. Κι' ἐξωτερικὰ δὲν ἄλλαξε τίποτα στὸ φέρσιμό του. Ἐξακολουθοῦσε νὰ πηγαίνῃ ὅπως πρίν, νὰ τὴν βλέπῃ ὅσο καὶ πρίν, νὰ τῆς μιλῇ ὅπως πάντα, σὰν νὰ μὴν εἶχε μάθει ποτὲ τὴν ἄρνησή της. Δὲν τῆς ἔκαμε κανένα λόγο γι' αὐτὴ τὸ οὔτε πιὸ ἀλαφρὸ ὑπονοούμενο.

Ἔτσι στεκότανε πλάϊ της σὰ πρῶτα, χωρὶς κι' αὐτός, σὰν τὴ μητέρα της, νὰ ὑποψιαστῇ, οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή, τὴν κρυφὴ τρικυμία τῆς ψυχῆς της. Δὲν εἶχε πιάσει αὐτὴ τὴν ἔκφραση τῆς βαθύτατης πίκρας, ποὔπαιρνε ὧρες, ὧρες ἡ μορφή της. Καὶ δὲν εἶχε πασχίσει νὰ ξεσκεπάσῃ τὸ αἴνιγμά της. Τὴν εἶδε ξαφνικὰ κάποιο βράδυ, ἐδῶ καὶ τρεῖς μῆνες, ν' ἀνεβαίνῃ στὸ σπίτι του καὶ νὰ μπαίνῃ στὴ κάμαρά του. Ἤτανε χλωμή, σὰν νὰ τῆς εἶχε φύγει ὅλο τὸ αἷμα. Φαινόταν ἀναστατωμένη, μὰ κυρίαρχη πάνω στὰ νεῦρα της. Τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ κάπως ἀλλαγμένη:

—Παῦλο, σ' ἀδίκησα!

—Σὲ τί; Ρώτησε, κρύβοντας τὴ συγκίνησή του: Δὲν ξαίρω, δὲ θυμᾶμαι....

—Κἄποτε εἶχες πεῖ κάτι τῆς μητέρας... Εἶσαι πάντα μὲ τὴν ἴδια γνώμη;

—Δὲν ἄλλαξα ποτέ! — ἀποκρίθηκε ἤρεμα.

—Τότε... δός μου τὸ χέρι σου! Καὶ πᾶμε ἀμέσως νὰ ποῦμε στὸν πατέρα καὶ στὴ μητέρα, πὼς ἀρραβωνιαστήκαμε!... Θέλεις;...

Ἔσφιξε δυνατὰ τὸ χέρι της, τὴν κοίταξε καλὰ στὰ μάτια, τὴν ἔβαλε μὲ παράφορη κίνηση στὴν ἀγκαλιά του, τὴ φίλησε. Στὸ παγωμένο της μάγουλο ἔνοιωσε ζεστὸ τὸ δάκρυ του:

—Πᾶμε!... τῆς εἶπε.

Κι' ὅπως δὲν εἶχε ποτὲ μπορέσει νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἄρνησή της, ἔτσι καὶ τὴν ἀπότομη τούτη ἀλλαγή. Τὸ ἴδιο κι' ἡ Στέλα μὲ τὸ στρατηγό. Μὰ ἡ χαρά τους συνεπῆρε. Στείλανε, νὰ φωνάξουνε τὸν Πετρῆ. Κι' αὐτὸ τὸ βράδυ, μέσα στὴ σκλαβωμένη πολιτεία, ἕνα σπίτι, βαρειὰ χτυπημένο ἀπὸ τὴ Μοῖρα, εἶχε γιορτάσι. Ἀπ' αὐτὸ τὸ βράδυ στὴν ἐκτίμηση ποὺ εἶχαν, οἱ γονιοὶ τῆς Λένας, στὸν Παῦλο, ἐνωσαν καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη.

—Ἂν ἤταν ἄλλος — ἔλεγε ἀργότερα ἡ Στέλα — — θὰ μποροῦσε νὰ τῆς κρατήσῃ κακία! Κι' ὅταν πῆγε νὰ ρίξῃ τὴ μύτη της — ἄχ, θέ μου, τί περίεργο κορίτσι! — νὰ τὴν περιφρονήσῃ... Μά, βλέπεις, τὴν ἀγαπάει ἀληθινά... Γιατί μονάχα στὴν ἀληθινὴ ἀγάπη, Δῆμο, ἡ μεγαλείτερη γλύκα εἶναι νὰ συχωρᾷς! Δὲν εἶν' ἔτσι;...

***

Ὁ Παῦλος, μπαίνοντας τώρα στὸ χώλ, τράβηξε ἰσόϊσα στὴ Στέλα, φίλησε τὸ χέρι της:

—Καλησπέρα, μητέρα!... Καλησπέρα, πατέρα!...

Καὶ φίλησε, ὅπως πάντα, καὶ τὸ χέρι τοῦ στρατηγοῦ... Κάθισε, ἀνάμεσά τους, γιὰ νὰ πῇ, κοιτάζοντας ἕνα γύρο:

—Ἡ Λένα .... δὲ γύρισε ἀκόμα;

—Ἀπάνω εἶναι! Ἔκαμε ἡ Στέλα, προσποιητὰ γελαστή: Φτιάνεται γιὰ σένα.

—Εἶμ' εὐτυχὴς ποὺ τὴ βρίσκω ἐδῶ! Ἀπόψε νοιώθω περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά, τὴν ἀνάγκη νἆμαι μαζί της...

—Γιατί; Ρώτησε ζωηρὰ ὁ τυφλός: Τί σοῦ συμβαίνει, παιδί μου;

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ
(Ἀκολουθεῖ)

Ο ΤΙΜΑΡΙΘΜΟΣ ΜΑΪΟΥ

ΔΗΛΩΣΕΙΣ κ. ΣΤΕΦΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ. Ὁ ὑπουργὸς τοῦ Συντονισμοῦ κ. Στεφανόπουλος ἐδήλωσεν σήμερον, ὅτι ὁ δημοσιευθεὶς ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας τιμάριθμος δὲν ἀποδίδει τὸ πραγματικὸν ὕψος τῶν τιμῶν καὶ τὴν κατάστασιν τῆς ἀγορᾶς. Ἡ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος συντάσσει καθημερινῶς τιμάριθμον, κατὰ πολὺ ἀκριβέστερον τοῦ ὑπουργείου Ἐθνικῆς Οἰκονομίας, διότι περιλαμβάνει περισσότερα καὶ ποικίλα εἴδη. Συμφώνως πρὸς αὐτόν, τὸν Φεβρουάριον 1946 ὁ τιμάριθμος ἦτο 16.541, τὸν Μάρτιον 16.847, τὸν Ἀπρίλιον 16.813, τὸν Μάϊον 16.320 καὶ τὰς τέσσαρας ἡμέρας τοῦ Ἰουνίου 16.931. Ἡ παρατηρουμένη μικρὰ ὕψωσις ὀφείλεται εἰς τὴν αὔξησιν τῆς τιμῆς τῶν βιομηχανικῶν προϊόντων.

Ὁ κ. Στεφανόπουλος προσέθεσεν ὅτι, ὡς ἐλπίζει βασίμως, μὲ τὴν ἐπανάληψιν τῶν ἐμπορικῶν σχέσεων μὲ τὴν Τσεχοσλοβακίαν πρὸς τὸ παρόν, τὴν Ἰταλίαν ἀργότερον καὶ ἄλλας χώρας, θὰ καταστῇ δυνατὴ ἡ ἀθρόα εἰσαγωγὴ ἐμπορευμάτων, ἡ ὁποία θὰ ἔχῃ ὡς ἀποτέλεσμα τὴν συμπίεσιν τῶν τιμῶν τῶν βιομηχανικῶν προϊόντων.

ΟΤΑΝ ΘΑ ΠΕΣΗ Η ΒΟΜΒΑ

ΜΙΑ ΑΣΤΡΑΠΗ ΘΑ ΧΛΩΜΙΑΣΗ ΤΟΝ ΗΛΙΟΝ ΚΑΙ ΘΑ ΕΞΑΠΟΛΥΘΗ ΜΕ ΒΙΑΙΟΤΗΤΑ ΕΚΑΤΟ ΤΡΙΚΥΜΙΩΝ

97 ΠΑΛΗΟΚΑΡΑΒΑ ΟΙ ΒΩΒΟΙ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΑΙ

Εἰς τὴν συνάδελφον «Νέα» τῶν Ἀθηνῶν ἐδημοσιεύθη ἀνταπόκρισις τοῦ ἀπεσταλμένου της ἐκ Παρισίων, ἀφορῶσα τὰ πειράματα τῆς ἀτομικῆς βόμβας ἐπὶ τῆς νήσου Μπικίνι τοῦ Εἰρηνικοῦ. Λόγῳ τοῦ ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος, τὸ ὁποῖον προκαλεῖ ἡ ἀνταπόκρισις αὐτή, τὴν δημοσιεύομεν κατωτέρω, ὁλόκληρον, χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας :

ΠΑΡΙΣΙΟΙ. «Θὰ εἶνε μιὰ ἡμέρα ἡ πιὸ πλησιέστερη τῆς 1ης Ἰουλίου, δίχως σύννεφα καὶ δίχως ἀέρα. Ὁλογάλανος οὐρανὸς καὶ ἐπὶ τῆς γῆς γαλήνη ἀπόλυτος...» Τέτοια πρέπει νὰ εἶνε, καὶ τέτοια θὰ εἶνε ἡ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ γίνῃ τὸ πείραμα τῆς Ἀτομικῆς μπόμπας εἰς τὰ νερὰ τοῦ νησιοῦ τοῦ Μπικίνι, τοῦ ἀρχιπελάγους τῶν νησιῶν Μάρσαλ. Ὀφείλομεν εὐθὺς ἀμέσως νὰ σημειώσωμεν ὅτι ἀπὸ τὴν πρώτην ὡς τὴν τελευταίαν φράσιν τοῦ παρόντος, αἱ πληροφορίαι ποὺ παρέχομεν ὀφείλονται εἰς τὴν προθυμίαν τῶν ὑπηρεσιῶν τοῦ Ἀμερικανικοῦ γραφείου Πληροφοριῶν ποὺ λειτουργεῖ στὸ Παρίσι, καὶ εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς τὶς δώσῃ διὰ τὰ «Νέα». Τὰς μεταβιβάζομεν δίχως κανένα στολίδι προσωπικοῦ στύλ. Ὅπως ἔχουν εἰς τὰ χαρτιὰ ποὺ ἐλάβομεν, εἶνε τόσον καταπληκτικῶς, φανταστικαί, ὥστε ν' ἀποκρούουν κάθε ἐπαγγελματικὴν ἐπέμβασιν ὕφους.

«Ὅλα εἶνε ἕτοιμα, μᾶς γράφει ὁ Ἀμερικανὸς πληροφορητής μας, διὰ τὸ πλέον «φρικιαστικὸν πείραμα» τῆς ἐπιστημονικῆς ἱστορίας τοῦ κόσμου. Καὶ τὴν ἡμέρα δίχως σύννεφα καὶ δίχως ἀεράκι, τὴν ἡμέρα τῆς μεγάλης γαλήνης, θὰ δοθῇ τὸ σύνθημα τοῦ πειράματος. Μιὰ ἀστραπὴ θὰ χλωμιάσῃ τὸν ἥλιο, ἕνα πελώριο κῦμα ζέστης χίλιες φορὲς πιὸ θερμὸ ἀπὸ τοὺς θερμοὺς ἀνέμους τοῦ Ἰσημερινοῦ καὶ ἕνα σύννεφο θὰ σκεπάσῃ τὸν οὐρανὸ μὲ τρομακτικὴ ταχύτητα. Καὶ ὅταν τὸ σύννεφο διαλυθῇ, τότε ὁ ἄνθρωπος θὰ ἰδῇ τὴν νέα μανία τῶν στοιχείων, ποὺ ἐξαπέλυσε!»

Καὶ ἡ ἔκθεσις ποὺ ἔχομεν ὑπ' ὄψιν μας ἐξακολουθεῖ:

«Ἡ σκηνὴ αὐτοῦ τοῦ δράματος ἔχει μῆκος 34 χιλιομέτρων καὶ πλάτος 18. Εἶνε τὸ νησὶ τοῦ Μπικίνι καὶ ἡ παραλία του. Τὸ κείμενο τοῦ ἔργου, εἶνε γραμμένο ἀπὸ τοὺς σοφοὺς τῆς Ἀτομικῆς ἐνεργείας. Καὶ οἱ πρωταγωνισταί του βωβοί: 97 παληοκάραβα, ἀπόμαχοι τῶν τρικυμιῶν καὶ τῶν πολέμων. Καράβια Ἀμερικανικά, Ἰαπωνικά, Γερμανικά. Ὅλα αὐτά, εἰς τὸν ἐργαστηριακὸν ρόλον τῶν Ἰνδικῶν χοιριδίων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡ ἐπιστήμη θὰ ἐξασκήσῃ τὴν ἀδηφάγον περιέργειαν τῆς σοφίας της. Ἐπάνω σ' αὐτὰ τὰ 97 βαπόρια, καμμιὰ ἀνθρωπίνη ψυχή. Τὰ πληρώματα αὐτῶν τῶν μοιραίων σχημάτων, μόνον ζῶα. 4.000 ποντίκια, 200 κατσίκες. 200 γουρούνια. Οἱ κατσίκες ἄλλες κουρεμμένες, ἄλλες ἀλειμμένες μὲ μυστικὲς ἀλοιφές. Τὰ γουρούνια ξυρισμένα κι' ἀλειμμένα κι' αὐτὰ μὲ ἄλλες λιπαρὲς καὶ μυστικὲς οὐσίες. Καὶ πουλιὰ καὶ φίδια καὶ ψάρια! Ὅ,τι ἀθῶον, ἀνύποπτο καὶ ἀνίκανο νὰ ἐννοήσῃ τὸν ἄνθρωπον καὶ νὰ ἐκφράσῃ τὶς ἐντυπώσεις του ἐπὶ τοῦ δαιμονίου του. Αὐτὸ δὲν τὸ λέει βέβαια τὸ χαρτί, ποὺ μεταφράζω καὶ τὸ προσθέτω!

Καὶ τώρα μεταφερόμεθα εἰς τὸ ἀνθρώπινον, τὸ σοφὸν στοιχεῖον. Εἰς τὸν νοῦν τῶν δημιουργῶν τοῦ ἔργου, τὸ ἐν λόγῳ στοιχεῖον εἶνε οἱ... Παρατηρηταί. Αὐτὸ ἔχει μεγάλην διαφορὰν ἀπὸ τὸν θεατὴν τοῦ κοινοῦ θεάτρου. Οἱ Παρατηρηταὶ τοῦ πειράματος τοῦ Μπικίνι, διαιροῦνται εἰς δύο κατηγορίας : Τοὺς πλησιεστέρους καὶ τοὺς ἄλλους. Οἱ πλησιέστεροι, ξαπλωμένοι κατὰ γῆς, φέροντες κατάθαμπα γυαλιά, μέσ' ἀπὸ τὰ ὁποῖα μόλις περνᾷ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, θὰ περιμένουν τὴν ἐκτέλεσιν 16 χιλιόμετρα μακρὰν τοῦ τόπου τοῦ... δράματος! Οἱ ἄλλοι ποὺ θὰ εἶνε καὶ οἱ περισσότεροι, εἰς ἀπόστασιν 30—40 χιλιομέτρων, ἐπάνω εἰς τὰ πολεμικά. Ἢ εἰς τὰ ἀεροπλάνα ποὺ θὰ κάμουν γύρους εἰς πολὺ μεγάλο ὕψος. Μεταξὺ αὐτῶν οἱ ὑπουργοὶ τῶν Στρατιωτικῶν καὶ τῶν Ναυτικῶν, τὰ μεγάλα ἐπιτελεῖα τῆς ἐθνικῆς ἀμύνης, οἱ γερουσιασταί, πολλοὶ ξένοι σοφοὶ καλεσμένοι, τὸ Ἀνώτατον Συμβούλιον τῆς Ἀτομικῆς Ἐνεργείας. Ὑπερχίλιοι μεγάλοι προνομιοῦχοι τοῦ πρωτοφανοῦς «γκαλά».

⁂

Τὸ χαρτὶ τοῦ Ἀμερικανικοῦ γραφείου ἐξακολουθεῖ:

«Τὸ γενικὸν πρόσταγμα τῆς ἐπιχειρήσεως ἔχει ὁ ὑποναύαρχος Μπλαίντυ. Ὑπὸ τὰς διαταγάς του, οἱ σοφοὶ ὅλων τῶν κλάδων: φυσιολόγοι, χημικοί, σεισμολόγοι, μετεωρολόγοι, βιολόγοι, ἰατροί, ὠκεανογράφοι, στρατιωτικοὶ πραγματογνώμονες, μηχανικοὶ πάσης τέχνης. Οἱ ἀεροπόροι ποὺ θὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ πείραμα, ἐξασκοῦνται μὲ ζῆλον καὶ διεκδικοῦντες τὴν ἱστορικὴν τιμὴν ποιὸς θὰ ἐκλεγῇ διὰ τὸ πλήρωμα τοῦ «ἱπταμένου θωρηκτοῦ Β. 29», ποὺ θὰ μεταφέρῃ καὶ θὰ ἐκσφενδονίσῃ τὴν Ἀτομικὴ μπόμπα ἐπὶ τοῦ Μπικίνι. Παραλλήλως δοκιμάζονται δραστηρίως τὰ ἄνευ πιλότου καὶ πληρώματος ἀεροπλάνα, ποὺ θὰ χρησιμοποιηθοῦν ὡς αὐτόματοι, ἄψυχοι Παρατηρηταί...

Ἐν τῷ μεταξύ, οἱ ταλαίπωροι κάτοικοι τοῦ μακαρίου Μπικίνι ἐξετοπίσθησαν ἤδη καὶ μετεφέρθησαν 160 χιλιόμετρα μακρὰν τῆς πατρῴας γῆς, μακρὰν τῶν ἱερῶν τάφων τῶν μητέρων καὶ τῶν ἄλλων ἀγαπημένων προσώπων. Ἐπὶ τοῦ Μπικίνι δὲν εὑρίσκονται αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀκόμη παρὰ οἱ βοτανολόγοι καὶ οἱ ὠκεανογράφοι, καταγράφοντες καὶ σημειώνοντες παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς προκατακλυσμιαίας καταστάσεως, εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκονται τὰ φυτά, ἡ χλωρὶς καὶ τὰ ζῶα τοῦ νησιοῦ.

Ἡ τελευταία γνώμη ποὺ θὰ ζητηθῇ ἀπὸ τὸν ὑποναύαρχον Μπλαίντυ κατὰ τὴν ἀνέφελον καὶ γαλήνιον ἡμέραν τοῦ τέλους Ἰουνίου, ὁπότε θὰ συνεδριάζῃ ἴσως ἐδῶ εἰς τὸ Παρίσι τὸ... Συμβούλιον τῆς Εἰρήνης, θὰ εἶνε ἡ γνώμη τοῦ μετεωρολόγου συνταγματάρχου Χόλτζμαν. «Θὰ εἶνε ἡ πιὸ σημαντικὴ γνώμη ποὺ θὰ δοθῇ ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἀνάλογη, ποὺ ἐδόθη τὴν ἡμέραν τῆς ἀπελευθερωτικῆς ἀποβάσεως τῶν Συμμάχων εἰς τὴν Γαλλίαν» μᾶς σημειώνει τὸ χαρτὶ τοῦ γραφείου τοῦ τύπου.

«Διότι ἡ ἡμέρα πρέπει νὰ εἶνε ἀνέφελη καὶ ἀπολύτως γαλήνια, καὶ ὁλογάλανος ὁ οὐρανός!» Καὶ τίποτα νὰ μὴ ἀφυπνίζῃ τὴν ὑποψίαν ἐπὶ τῶν ἔργων τῆς Ἐπιστήμης. Μόλις ληφθῇ ἡ γνώμη τοῦ Μετεωρολόγου θὰ δοθῇ τηλεφωνικῶς ἡ διαταγή. Μιὰ στιγμή. Καὶ ἡ μπόμπα θὰ ἐξαπολυθῇ. Μιὰ ἀστραπὴ ἐκτυφλωτικὴ γιὰ τὸν γυμνὸν ὀφθαλμόν. Πάει ἡ γαλήνη. Πάει ὁ ἀνέφελος οὐρανός. Ἡ ἀστραπὴ διασχίζουσα τὴν ἔκτασιν 35 καὶ πλέον χιλιομέτρων θὰ ἐξαπολύσῃ